

עירובין צא

הבנת רב יהודה בשיטות

ר' שמעון	חכמים	ר' מאיר	
כן	לא – רשויות חלוקות	כן	גג לגג
כן	כן	כן	חצר לחצר
כן	כן	כן	קרפף לקרפף
כן	כן	לא – גזירה משום תל ברשות הרבים	גג לחצר
כן	לא – אין תשמישם תדיר באותה רמה		גג או חצר לקרפף

ברייתא לחזק שיטת רב – שלפי חכמים על גג שסמוך לגג אחר, אין מטלטלין אלא בארבע אמות:
 כל גגות העיר רשות אחת הן, ואסור להעלות ולהוריד מן הגגין לחצר ומן החצר לגגין. וכלים ששבתו בחצר - מותר לטלטלן בחצר, בגגין - מותר לטלטלן בגגין, ובלבד שלא יהא גג גבוה עשרה או נמוך עשרה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: כל אחד ואחד רשות לעצמו, ואין מטלטלין בו אלא בארבע.

ברייתא לחזק דברי רב יהודה (שיטת ר' שמעון): אמר רבי, כשהיינו לומדים תורה אצל רבי שמעון בתקוע, היינו מעלין שמן ואלונטית מגג לגג, ומגג לחצר, ומחצר לחצר, ומחצר לקרפף, ומקרפף לקרפף אחר, עד שהיינו מגיעין אצל המעיין שהיינו רוחצין בו.
 אמר רבי יהודה: מעשה בשעת הסכנה והיינו מעלין תורה מחצר לגג, ומגג לחצר, ומחצר לקרפף לקרות בו. אמרו לו: אין שעת הסכנה ראייה.

שמואל ור' יוחנן	רב	
כר' שמעון	לא כר' שמעון	עירבו
	כר' שמעון	לא עירבו
1. מתקיף רב חסדא: לשמואל ולרבי יוחנן, יאמרו: שני כלים בחצר אחת, זה מותר וזה אסור!	2. מתיב רב ששת: רבי שמעון אומר, אחד גגות אחד חצירות ואחד קרפפות רשות אחת הן לכלים ששבתו בתוכן, ולא לכלים ששבתו בתוך הבית. אי אמרת בשלמא דעירבו – היינו דמשכחת לה מאני דבתים בחצר. אלא אי אמרת בשלא עירבו - היכי משכחת לה מאני דבתים בחצר?	קושי
רבי שמעון לטעמיה, דלא גזר. דתנן, אמר רבי שמעון: למה הדבר דומה, לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים, ועירבו שתי החיצונות עם האמצעית - היא מותרת עמהן, והן מותרות עמה, ושתי החיצונות אסורין זו עם זו ולא גזר דילמא אתי לאפוקי מאני דהא חצר להא חצר, הכי נמי לא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר	הוא מותיב לה והוא מפרק לה: בכומתא וסודרא	תירוץ
אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא עירבו, כל שגבוה עשרה טפחים - למרפסת. פחות מכאן - לחצר. במה דברים אמורים - שהיו אלו של רבים ואלו של רבים, ועירבו אלו לעצמן ואלו לעצמן. או של יחידים שאין צריכין לערב. אבל היו של רבים, ושכחו ולא עירבו - גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן. טעמא דלא עירבו, הא עירבו לא!		קושי לשמואל ור' יוחנן
הא מני - רבנן היא. <u>חזוק</u> : דיקא נמי, דלא קתני קרפף ומבוי.		תירוץ

<p>חמש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות למבוי, ושכחו כולם ולא עירבו - אסור להכניס ולהוציא מחצר למבוי ומן המבוי לחצר. וכלים ששבתו בחצר - מותר לטלטלן בחצר, ובמבוי אסור. ורבי שמעון מתיר. שהיה רבי שמעון אומר: כל זמן שהן של רבים, ושכחו ולא עירבו, גג וחצר ואכסדרה ומרפסת וקרפף ומבוי - כולן רשות אחת הן. טעמא דלא עירבו, הא עירבו - לא.</p>		<p>קושי על שמואל ור' יוחנן</p>
<p>מאי "לא עירבו": לא עירבו חצירות בהדי הדדי, הא חצר ובתים - עירבו. קושי: והא "לא עירבו" קתני! תירוץ 1: מאי "לא עירבו": לא נשתתפו. תירוץ 2: ואיבעית אימא, רבי שמעון לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי לא שנא עירבו, ולא שנא לא עירבו. אלא לדידכו, אודו לי מיהת דהיכא דלא עירבו רשות אחת היא. ואמרו ליה רבנן: לא - שתי רשויות הן.</p>		<p>תירוץ</p>

דיון בברייתא שצוטט כקושי על שמואל ור' יוחנן: **ובמבוי אסור**.
הצעה: לימא מסייע ליה לרבי זירא אמר רב, דאמר רבי זירא אמר רב: מבוי שלא נשתתפו בו - אין מטלטלין אלא בארבע אמות.
דחייה: אימא: **ולמבוי - אסור**.
קושי על הדחייה: היינו רישא!
תירוץ: משנה יתירא איצטריכא ליה, מהו דתימא: כי פליגי רבנן עליה דרבי שמעון הני מילי היכא דעירבו, אבל היכא דלא עירבו - מודו ליה, קא משמע לן.

